

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz D. W. 6.991,60 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu, przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik procesu i przyjęciu, że powód wygrał sprawę w całości.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie uwzględniającym powództwo co do kwoty 2.361,60 złotych oraz w zakresie kosztów procesu złożył pozwany, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału zebranego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w szczególności dowodu z opinii biegłego i w konsekwencji przyjęcie, że uzasadniony okres najmu obejmował 33 dni (16.05.-17.06.2016 r.), chociaż biegły sądowy w swojej opinii orzekł, iż uzasadniony okres wyłączenia pojazdu z użytkowania trwał od 11.05-9.06.2016 r., a mając na uwadze, iż poszkodowany wynajął pojazd zastępczy w dniu 16 maja 2016 r., to należało przyjąć, że uzasadniony okres najmu winien wynosić 25 dni (16.05 - 9.06.2016 r.), co w konsekwencji doprowadziło do bezzasadnego obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów całego wynajmu pojazdu zastępczego;

- naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, tj. że uzasadniony okres najmu wynosił 33 dni (16.05 - 17.06.2016 r.), chociaż biegły sądowy wskazał, że uzasadniony okres wyłączenia pojazdu z użytkowania trwał od 11.05 do 9.06.2016 r., a powód nie przedstawił szczegółowego harmonogramu naprawy, z którego miałyby wynikać, iż uzasadniony był okres najmu aż do dnia 17 czerwca 2016 r., skutkiem czego Sąd bezzasadnie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów całego wynajmu pojazdu zastępczego;

- naruszenia art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 824¹ k.c. w zw. z art. 6 k.c., w postaci zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda świadczenia pieniężnego przekraczającego wysokość uzasadnionego odszkodowania i nie pozostającego w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, poprzez przyznanie powodowi kwoty pokrywającej cały 33 - dniowy okres najmu przy stawce dobowej 295,20 zł brutto pomimo faktu, że powód nie udowodnił zasadności wynajmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 10.06.2016 r. do dnia 17.06.2016 r.;

- naruszenia art. 826 § 1 k.c. oraz art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 r. Nr 124 poz. 1152 ze zm.) w zw. z art. 362 k.c. poprzez ich niezastosowanie i nieustalenie, że poszkodowany i warsztat naprawczy przyczynili się do zwiększenia rozmiaru szkody poprzez zwlekanie z udostępnieniem uszkodzonego pojazdu do oględzin oraz zwlekanie z rozpoczęciem naprawy do czasu zatwierdzenia kosztorysu naprawy przez pozwanego, co skutkowało dłuższym procesem naprawy pojazdu, a w konsekwencji dłuższym okresem wynajmowania pojazdu zastępczego.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Podniesione przez pozwanego zarzuty apelacyjne, choć zostały ujęte w dość złożonej konfiguracji poprzez powołanie się na naruszenie odpowiednich przepisów prawa materialnego i procesowego, w istocie zmierzają do zakwestionowania obowiązku zrekompensowania powodowi faktycznie poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego w zakresie, w jakim wykraczają one poza wyplaconą z tego tytułu przez ubezpieczyciela kwotę.

Pozwany odwołując się do opinii biegłego stoi bowiem na stanowisku, że okres wyłączenia pojazdu z użytkowania trwał od dnia 11 maja 2016 roku do dnia 9 czerwca 2016 roku, co wobec faktu, że powód korzystał z samochodu zastępczego dopiero od dnia 16 maja 2016 roku pozwala uznać, iż uzasadniony okres naprawy pojazdu wynosił 25 dni, a nie jak przyjął Sąd I instancji 33 dni.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko prezentowane przez skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Jako że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość odszkodowania odpowiadająca celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkom na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do dokonania jego naprawy, miarodajne dla ich określenia były wnioski płynące z opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. S..

Z opinii tej wynika, że okres najmu pojazdu zastępczego uzasadnionego w świetle czasu niezbędnego do naprawy pojazdu winien mieścić się w okresie od dnia 11 maja 2016 roku do dnia 9 czerwca 2016 roku, co stanowi łącznie okres 30 dni. Skarżący odwołując się w swojej argumentacji do tego stwierdzenia wyprowadza z niego jednakże nieprawidłowe wnioski. Pozwany nie dostrzega bowiem, że biegły wydając opinię pisemną oparł się na założeniu, że w procesie technologicznej naprawy pojazdu, czas oczekiwania na części zamienne nie powinien przekraczać 2 dni roboczych.

Tymczasem powód podnosił, że z uwagi na małą popularność na rynku modelu przedmiotowego samochodu, wystąpiły znaczne problemy z dostępnością części koniecznych do jego naprawy, których w rezultacie powód został zmuszony poszukiwać poza za granicą. Co więcej, w uzupełniającej opinii ustnej wydanej na rozprawie biegły przyznał, że uśredniony – dwudniowy – czas oczekiwania na części dotyczy większości typów pojazdów, ale w przypadku samochodu powoda, który jest nietypowy może wystąpić zwłoka w zaopatrzeniu w części zamienne.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że okres niezbędny i konieczny do naprawy uszkodzonego pojazdu z dużym prawdopodobieństwem przekroczył określony przez biegłego okres 30 dni i wyniósł ostatecznie 33 dni. Ponadto, nie można tracić z pola widzenia, że czas potrzebny poszkodowanemu do przywrócenia sprawności pojazdu obejmuje nie tylko uwzględnione przez biegłego czynności związane z dokonaniem oględzin pojazdu, doręczeniem kosztorysu jego naprawy i poszukaniem odpowiedniego warsztatu, ale nade wszystko z pozyskaniem środków pieniężnych niezbędnych do sfinansowania naprawy, przez co koszty najmu pojazdu przez powoda do dnia 17 czerwca 2016 roku trzeba uznać za ekonomicznie uzasadnione. Ocena ta jest zasadna tym bardziej, że decyzję o przyznaniu odszkodowania pozwany wydał dopiero w dniu 14 lipca 2016 roku, a zatem środki niezbędne do pokrycia kosztów naprawy powód był zmuszony wyłożyć samodzielnie, co należy uznać za zachowanie się poszkodowanego prowadzące do zmniejszenia rozmiaru szkody.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1800 ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 450 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.